Bibliografie:

CUQ, Jean-Pierre, GRUCA, Isabelle, 2002, *Cours de didactique du français langue étrangère et seconde,* PUG, Grenoble.

Consiliul Europei, 2001, *Cadre européen commun de référence pour les langues : apprendre, enseigner, évaluer.* https://rm.coe.int/16802fc3a8

Consiliul Europei, 2018, *Cadre européen commun de référence pour les langues : apprendre, enseigner, évaluer. Volume complémentaire avec de nouveaux descripteurs*. https://rm.coe.int/cecr-volume-complementaire-avec-de-nouveaux-descripteurs/16807875d5

FIÉVET, Martine, 2013, *La littérature en classe de FLE*, CLE international, Paris.

Ministerul Educației, Culturii și Cercetării, 2019, *Curriculum Național, Aria curriculară limbă și comunicare, disciplina limba străină, clasele X – XII,* Chișinău, disponibil on-line https://mecc.gov.md/sites/default/files/limba_straina_curriculum_liceu.pdf

PUREN, Christian, « La littérature dans une perspective actionnelle : une approche intégrative des différentes logiques documentaires », in *Cahiers FoReLLIS - Formes et Représentations en Linguistique, Littérature et dans les arts de l'Image et de la Scène* [En ligne], Enjeux didactiques de la littérature en classe de FLE, Quelle littérature aujourd'hui en classe de FLE ?, Cahiers en ligne (depuis 2013), mis à jour le : 11/01/2021, URL : https://cahiersforell.edel.univ-poitiers.fr:443/cahiersforell/index.php?id=780.

RIPORTELLA, Laure, 2005, « Texte littéraire et cadre européen commun de référence pour les langues », in *: Langues Modernes,* nº3, Association des Professeurs de Langues Vivantes, Paris, p. 22-30.

SADOUNI, Rachida, BACHA, Youcef, 2021, « Littérature et didactique : entre évolution et révolution méthodologique », disponibil on-line
https://www.researchgate.net/publication/352330178_Litterature_et_didactique_des_langues

REPERE EPISTEMOLOGICE PENTRU O POSIBILĂ METODOLOGIE DE DEZVOLTARE LITERAR-ARTISTICĂ A STUDENȚILOR

Oxana BASHIROV
Universitatea de Stat din Moldova,
Chișinău, Republica Moldova

Abstract. *In the present article, we will emphasise that the methodologies acting at the scientific level are the set of conceptual efforts aimed at finding responses to new assumptions. The reference line of this paper starts from a general approach of epistemological references for a possible methodology concerning the training and development of students' personality through the prism of reading literary works. Approaching the sources of knowledge is a specific action of the education epistemology by which we intend to analyse the historical evolution of these problems within the education sciences.*

Cuvinte-cheie*: didactică, metodologie, educație literar-artistică, epistemologie, strategie.*

Știința se transformă în bun comunitar, devine accesibilă ansamblului practicii sociale prin intermediul tehnologiilor. Termenul tehnologic tinde astăzi să-l substituie pe acela de metodologie, în toate compartimentele activității umane, în care se aplică legi și norme descoperite de știință. Schimbările de esență care au loc în societate (societate informațional-comunicațională), cererea crescândă de educație, de formare (formarea pe tot parcursul vieții), exigențele care stau în fața procesului de învățare, dezvoltarea științelor educației și în general a tuturor științelor impun necesitatea modernizării metodologiei didactice, una din direcțiile de bază fiind accentuarea caracterului euristic, de activism și de creativitate a metodelor de învățământ. Persistă, totuși, o anumită ambiguitate terminologică în ceea ce privește definirea componentelor aplicative ale științei. În pragul "civilizației industriale", tehnologia a fost definită ca domeniu metodologic al producției. Oamenii de știință contemporani disociază, însă, tot mai mult termenul tehnologic de acela de metodologie.

În această ordine de idei, subliniem că metodologiile moderne nu mai pun accentul pe normativele organizării și desfășurării unui anumit tip de activitate, nu sunt considerate soluții practice menite să asigure funcționalitatea unui domeniu productiv. Se apreciază că metodologiile acționează la nivelul științei, astfel, constituie ansamblul de eforturi concepționale și decizionale îndreptate spre descoperirea de răspunsuri la ipoteze noi.

Termenul *didactică* își are originea în verbul grecesc *didaskein,* adică *ai învăța pe alții,* cu corespondentul *enseigner* în limba franceză și respectiv *to teach* în engleză. Ca termen al limbajului pedagogic el apare abia în sec. al XVII-lea cînd învățatul Elias Bodinus îl includea în titlul lucrării *Didactica sive ars docendi* (1935), sau cînd Wolfgang Ratich scria ale sale *Aphorismi didactici* (1629). A fost defintiv consacrat de către Jan Amos Komensky în *Didactica Magna* (1657). Cum se constată din titlul dat de Bodinus și după definiția pe care i-o dădea Komensky, termenul a avut ca primă accepțiune pedagogică pe aceea de *artă.* Komensky o consideră *«arta de ai învăța pe toți toate».* (Comenius, 1970: 3) Observațiile și reflecția pedagogilor de mai târziu limitau domeniul didacticii la îndrumarea procesului de învățământ, deci ea să fie ghidul sau știința învățământului.

Dar nici ajunsă la acest punct, definirea didacticii nu a căpătat aceeași accepțiune pentru toți pedagogii. Acest fenomen se observă mai ales în lucrările elaborate la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XIX-lea. Autorii mai vechi vedeau distinct *didactica* față de pedagogia generală, în timp ce azi ea este văzută ca o parte a pedagogiei generale. La începutul acestui mileniu, tendințele și orientările în didactica modernă reprezintă un teren într-o perpetuă mișcare, care atrage atenția prin ameliorarea calității educației de bază, în așa fel încât fiecare educat să fie suficient de bine pregătit pentru a participa la realizarea unui învățământ românesc modern alineat la standardele europene. La debut de mileniul III, sunt bine conturate noi dimensiuni, tendințe și orientări în *didactica modernă.*

Didactica Magna, elaborată de J.A.Comenius (1592-1670), a inaugurat era didacticii clasice, a normării activității de instruire după criterii ce corespundeau nivelului de dezvoltare a cunoștințelor pedagogice din acea vreme. Din cele de mai sus deducem că, concepția didactică elaborată în decursul istoriei învățământului tradițional se menține aproape neschimbată și astăzi în cea mai mare parte din sistemele educaționale. Caracteristica esențială a învățământului tradițional constă în utilizarea cu precădere a metodelor verbale în comunicarea ditre educator și elev și a limbajului scris (manual) ca mijloc de completare și de perfecționare a cunoștințelor. Acest sistem didactic influențează unilateral formația intelectuală, punând accent pe memorare, chiar și în acele domenii în care interesul și alți factori psihici pot sprijini mai bine efortul cognitiv. Este frânată astfel dezvoltarea funcțiilor native de investigație și de descoperire a realității de către copilul însuși. Tehnicile didactice tradiționale oferă însă discipolilor posibilitatea să dobândească o categorie de cunoștințe și capacități a căror contribuție la progresul instruirii nu trebuie ignorată.

În acest sens, noile modele educaționale asumă dinamism, flexibilitate și adaptare la nevoile de pregătire individuale și comunitare. În evoluția sa, didactica se află în căutarea modelelor optime de integrare a pregătirii teoretice, pentru cunoștințe, și a pregătirii practice, pentru competențe. Sunt în analiză și reformă pedagogică, acum, natura și conținutul experiențelor de învățare, relația profesor-elev, relațiile profesor-profesor, relațiile elev-elev, mai ales conexiunile necesare între școală, educție și experiențele reale de viață.

Constantin Postenicu în lucrarea sa *"Fundamente ale didacticii școlare"* susține că "noțiunea de strategie didactică circulă și este folosită cu două înțelesuri: într-o accepțiune cuprinzătoare, mai largă, ea desemnează un anumit mod de concepere, organizare și realizare a unei serii de acțiuni de predare-învățare prin parcugerea cărora se realizează obiectivele activității instructiv educative". (Postelnicu, 2000: 155) În sens restrîns *strategia didactică* este echivalentă cu metoda de învățământ, fiind înțeleasă și defintă ca „un ansamblu de procedee prin care se realizează conlucrarea dintre profesor și elevi în vederea predării și învățării unui volum de informații, a formării unor priceperi și deprinderi, a dezvoltării personalității umane". (Postelnicu, 2000: 156)

Mușata Bocoș numește sensul larg al conceptului de *strategie* "acela de modalitate de desfășurare și ameliorare a acțiunilor întreprinse în vederea atingerii unui anumit scop, bine precizat, definește, într-o primă aproximație, necesitatea și utilitatea întroducerii conceptului în cîmpul

educației". (Bocoș, 2008: 199) Sensul general cu care conceptul *strategie* este utilizat în educație este acela de concepție generală, modalitatea de concepere, orientare și optimizare, în viziune sistematică și pe termen lung, mediu sau scurt a proceselor și fenomenelor educționale.

Mușata Bogoș distinge "*strategii eucaționale* la nivel **macro**, al sistemului și al procesului de învățământ (care sunt strategii pe termen îndepărtat/ lung și mediu), *strategii educaționale* la nivel **mezo**/ intermediar și *strategii educaționale* la nivel **micro**, al activităților instructiv-educative determinate și concrete (care sunt strategii pe termen scurt), toate categoriile de strategii fiind în relația de subordonare față de finalitățile educaționale care acționează la nivelul respectiv". (Bocoș, 2008: 199) Astfel, în domeniul învățământului *strategia* se referă la ansamblul de concepții, decizii, tehnici de lucru, procedee de acțiuni și operații care vizează funcționalitatea, optimizarea și modernizarea componentelor structurale ale procesului de învățământ, în acord cu finalitățile generale ale învățământului și ale educației. Prin urmare, *strategiile didactice* au un caracter flexibil, ceea ce se înseamnă că se acceptă posibilitatea și eventualitatea modificării manierei de intervenţie pedagogică proiectată, a tipului de operaţii, a ierarhizării/succesiunii lor operaţionale, a repartizării lor, în timp etc., în funcţie de caracteristicile concrete ale situaţiilor şi contextelor educaţionale; deci, structura multinivelară a strategiilor didactice nu este rigidă, ci, deopotrivă, elastică și flexibilă, permițând implicarea subiectivității profesorului, adoptarea de comportamente euristice, investiții de creativitate pedagogică și făcând posibile inovațiile pedagogice.

Didactica modernă de la începutul secolului XX considera acţiunea internă sau mentală drept sursă a cunoaşterii, în care procesul de învăţământ era centrat pe obiective. Astfel, se baza pe modelul psihocentrist sau sociocentrist, care punea accent pe activitatea de predare-învăţare şi pe dirijarea psihologică şi socială a învăţării. Vedea deci diferit elevul, ca un subiect al educaţiei, coparticipant conştient al propriei formări.

Cât privește *didactica generală* este cea care oferă suportul pur teoretic de care beneficiază didactica specialităţii, în cazul nostru a literaturii române, care particularizează, concretizează problemele studiate de didactica generală la nivelul disciplinei de învăţământ corespunzătoare. *Didactica specialităţii* a fost numită, multă vreme, tehnologia, metodica sau metodologia specialităţii, sintagme care, după cum observă Vistian Goia, "acoperă doar o parte a disciplinei: domeniul strategiilor de predare-învăţare a fiecărui obiect în parte, dar încă vehiculate la scară largă". (Goia, 2002: 13) Mai mult decât atât, didactica specialităţii se ocupă cu studierea conţinutului procesului de învăţământ, obiectivele, metodologia şi formele de organizare a predării şi învăţării unei anumite discipline de învăţământ, în funcţie de specificul său şi de particularităţile de vârstă ale elevilor. Este evident, aşadar, raportul de interdependenţă dintre cele două didactici. Didactica specialităţii depinde, după cum se observă, de didactica generală, de la care îşi preia mare parte din conţinutul de studiu, dar îşi aduce, la rîndul ei, contribuţia la dezvoltarea acesteia: participă, într-o oarecare măsură, prin studierea şi generalizarea progreselor înregistrate de ea, la îmbogăţirea conţinutului didacticii generale. Prin urmare, didactica literaturii române, este tributară, atât domeniului ştiinţelor educaţiei, cât şi domeniului ştiinţelor limbii şi literaturii: bazându-se pe studierea în universitate a unor fapte concrete de limbă literară, ea beneficiază de aportul istoriei şi criticii literare, al teoriei literaturii etc.

Activitatea literar-artistică a studenților este un proces bilateral, compus din: activitatea pedagogului îndreptată spre familiarizarea discipolilor cu operele artei cuvântului și formarea celor mai elementare modalități (speciale și generalizate) de acțiune, care contribuie la percepere, reproducere și creație. Acești componenți sînt strâns legați între ei și se află într-o dependență sistematică unul de altul. Dezvoltarea literar-artistică a studenților va fi posibilă, numai în cazul în care ei vor fi învățați să realizeze în diferite situații anumite modalități speciale și generalizate de acțiune, pe baza cărora ei își vor însuși priceperile și deprinderile necesare. Modalităţile (formele) speciale sînt determinate de sarcinile concrete ale activităţii şi de particularităţile conţinutului textului literar. În ceea ce privește formarea modalităților generalizate de acţiune e necesar să se dezvolte următoarele:

- ✓ *iniţierea în fondul de idei al operei, în esenţa conţinutului ei emoţional;*
- ✓ *analiza elementară a operei în ansamblu şi a unor părţi ale ei;*
- ✓ *căutarea independentă a procedeelor de reproducere expresivă;*

✓ *realizarea unei creaţii literare elementare.*

Ordinea însuşirii acestor forme de lucru (modalităţi) poate fi schimbată. Esenţial este, că ele le ajută studenților să sesizeze opera literară în unitatea formei artistice şi a conţinutului de idei, să capete noţiuni elementare despre literatură, genuri şi specii literare, despre compoziţie, să poată compara şi aprecia unele fenomene de artă, să recite expresiv, să manifeste ei înşişi spirit de creaţie artistică. Iniţierea studenților în fondul de idei ai operei literare, în esenţa ei emoţională începe cu perceperea operei, atrăgându-se atenţia asupra conţinutului şi mijloacelor de redare a lui. Li se propune discipolilor să-şi imagineze unele tablouri, adică să capete o reprezentare cît se poate mai reală despre situaţia în care se află eroul, s-o trăiască împreună cu dânsul, simţindu-se astfel coparticipanţi la evenimentele descrise, să dea dovadă de înţelegere a expresivităţii unor cuvinte, care sugerează starea de spirit a eroului. În consecinţă elevul trebuie să manifeste dorinţa de a-şi exterioriza propriile sentimente, de a-şi spune părerea referitor la situaţiile, la care a nimerit un personaj sau altul, de a desena personajele, tablourile imaginate. Formarea modalităţii generalizate de analiză a textului în ansamblu şi pe părţi necesită orientarea lor spre conţinutul operei. În scopul acesta studenții vor fi obişnuiţi să ţină seama atât de conţinutul, dar şi de forma operei literare, pe care au audiat-o, să clasifice personajele, să-i scoată la evidenţă pe eroii principali, să-i caracterizeze şi să-şi motiveze atitudinea faţă de ei, să menţioneze expresiile mai sugestive, să-şi îmbogăţească vocabularul şi în general vorbirea pe baza operei respective, să-şi sintetizeze reprezentările despre ea.

O atenţie deosebită urmează să se acorde căutării independente de către studenți a procedeelor de reproducere expresivă a textului literar, ceea ce joacă un mare rol în actul de exprimare artistică a discipolilor. Munca aceasta începe în stadiul de percepere a operei literare prin ascultarea textului la întregime. Lectorul îi ajută pe elevi să sesizeze în timpul audierii particularităţile de gen şi de specie ale operei literare, totodată ei reţin intonaţia, cu care a fost citită, încearcă să recite, să repovestească expresiv textul audiat. Răspunzând la întrebări elevii îşi exprimă prin intonaţie, atitudinea faţă de subiect şi faţă de eroi.

Pâslaru Vlad susține că “opera literară reprezintă cel mai complet depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în structura ei cunoștințe, sensibilitate, fapte, pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Ea trebuie înțeleasă ca un mecanism viu în educația literar-artistică. Întrucât aceasta se constituie drept obiect de cunoaștere al ei are menirea de a provoca subiectul educației literar-artistice spre o dezvoltare și în special, antrenează elevul într-o activitate de autoformare”. (Pâslaru, 2001: 61) Drept urmare, formarea cititorului de literatură prin textul literar constituie un proces important de devenire a ființei umane în calitatea sa de receptor al operelor și fenomenelor literare, prin activitatea de receptare înțelegîndu-se atît percepția propriu-zisă a textului literar, cît și activitățile de interpretare a acestuia, adică hermeneutică.

Cercetătorul Vlad Pâslaru consideră că scopul educației literar-artistice presupune “formarea elevului cititor ca subiect cititor, amplificator, valorizant și comunicant al fenomenelor, operelor și creațiilor literare; ca posesor valorizant al instrumentarului literar/ estetic/ lectoral și ca subiect al propriilor performanțe umaniste, culturale, literare și artistice. ” (Pâslaru, 2001: 131) Dinamica strategiilor de dezvoltare literar-artistice față de opera literară prevede: analiza posibilităţilor reale de introducere în procesul de învăţământ a unui mecanism de dezvoltare literar-artistic al liceenilor; realizarea treptată a dezvoltării atitudinilor faţă de opera literară; spontaneitatea adaptării unor tehnici de lucru care să corespundă nivelului de pregătire, intereselor, motivaţiei clasei de elevi; flexibilitatea operării cu diverse tehnici în vederea realizării unui demers individualizat, diferenţiat. În consecință, dezvoltarea literar-artistică a studenților necesită selectarea unor strategii şi activităţi didactice pentru a fi aplicate la orele de literatură română. În continuare vom prezenta o varietate de strategii didactice care sunt realizate cu ajutorul metodelor de predare şi învăţare ce vizează dezvoltarea literar-artistică a studenților:

1) Lucrul cu manualul și alte cărți. Lectura.

Această metodă este utilizabilă pe toate treptele învățământului, indiferent de particularitățile de vârstă și intelectuale ale discipolilor, mai ales că prin lucrul cu manualul se pun bazele autoin-

struirii și educației permanente. Funcţiile şi, implicit, avantajele multiple ale acestei metodei sînt indubitabile. Lectura reprezintă metoda de învățământ care valorizează modalităţi de documentare, investigare și cercetare, cu scopul îmbogățirii cunoștințelor, formării și dezvoltării literar-artistice.

2) Povestirea și citirea artistică.

Scopul acestei metode este de a-i familiariza pe studenți cu cele mai frumoase opere literare incluse în programul de studii, de a-i face să simtă frumusețea operei. La această activitate un rol deosebit îi revine profesorului. De felul cum va prezenta el opera literară depinde în mare măsură gradul de percepere a conținutului de către discipoli. Pedagogul e acea persoană, care îi face pe studenți să simtă conținutul emotiv al textului literar.

3) Compunerea.

Dezvoltarea imaginaţiei creatoare, a priceperii de a compune este una din sarcinile supreme ale activităţii literar-artistice. Pentru realizarea cu succes a acestei sarcini o importanţă deosebită o au următorii factori; formarea unei atitudini corecte față de carte, îmbogățirea sistematică a volumului de cunoştinţe despre viaţă, precum şi a celei de cunoştinţe despre literatură, scriitori şi carte. Compunerea și crearea textelor este cea mai superioară formă de manifestare și de dezvoltare literar-artistică.

4) Problematizarea.

Problema este un cadru mental tensional în care un mănunchi de date, fapte şi idei literare, structurate într-un anumit fel în jurul unei întrebări euristice, declanşează şi susţin activitatea de cunoaştere a gândirii, în scopul descoperirii de noi cunoştinţe, sub formă de răspuns la întrebare sau soluţie la problemă. Problematizarea nu este o simplă tratare a subiectului pe probleme (teme), ci este modalitatea de a asigura însuşirea cunoştinţelor pe baze conflictuale. Problema oferă câteva date despre conţinutul operei literare, despre un personaj sau element de stil, pe baza cărora se construieşte întrebarea, urmând ca răspunsul să constituie o achiziţie de cunoştinţe noi. Aşadar, întrebarea porneşte de la cunoscut şi se adresează necunoscutului, pentru ca acesta să devină cunoscut.

5) Activitatea pe grupe.

Studiile de didactică şi de psihologie a învăţării accentuează valoarea educativă a activităţii pe grupe, pentru că stimulează spiritul de responsabilitate al fiecărui membru faţă de colectivul din care face parte, întrucât evaluarea muncii priveşte grupul în întregime.

Învăţarea în grup antrenează şi alţi factori ai învăţării, cum ar fi: curiozitatea, emulaţia provocată de un model, aspiraţia spre competenţă şi stimularea spiritului competitiv. Între grupe se pot stabili relaţii competitive de tipul concursului, al jocului şi al procesului literar: concurs de recitări de poezii cu temă identică; recunoaşterea personajului dintr-o operă literară; participarea grupelor la anumite procese literare etc. Organizarea şi desfăşurarea activităţii în grup trebuie de aşa manieră concepută, ca să nu fragmenteze lecţia, să lucreze întreaga grupă, toţi componenţii ei fiind stimulaţi permanent de către profesor. Rolul profesorului în această formă de învăţare, de activizare a elevilor este limitat, prezenţa sa fiind marcată, la începutul activităţii, prin repartizarea sarcinilor pentru fiecare grupă şi apoi, la încheierea activităţii, când sunt sintetizate rezultatele tuturor grupelor.

În cele din urmă în învățământul modern, procesul instructiv - educativ urmăreşte realizarea dezvoltării literar-artistice prin îmbinarea între teoretic şi practic, prin elaborarea și implimentarea diferitor strategii didactice eficiente. În procesul de învăţare a literaturii, modelul hermeneutic trebuie îmbinat cu cel interactiv, evitându-se astfel centrarea exagerată pe predare şi dând posibilitatea studentului să devină creator în activitatea desfăşurată şi nu doar simplu spectator. De aceea, pentru a transforma comportamentul studenților și a folosi posibilitățile dezvoltative ale metodelor de învățământ prezentate anterior, acestea trebuie selecționate și adecvate scopurilor instrucției și educației.

În concluzie putem afirma că dezvoltarea literar-artistică în instituțiile superioare de învățământ, realizată prin intermediul disciplinelor artistice, în special al literaturii, constituie un mod de transmitere, de comunicare către student a dimensiunilor frumosului, încorporat în imagini artistice.

Bibliografie:

BOCOȘ, Mușata, 2008, *Didactica disciplinelor pedagogice: un cadru constructivist*, Editura Paralela 45, Pitești, 425 p.
CERGHIT, Ioan, 1997, *Metodele de învățământ,* Editura Didactică și Pedagogică, București.
COMENIUS, Jan Amos, 1970, *Didactica Magna,* Editura Didactică și Pedagogică, București, 199 p.
GOIA, Vistian, 2002, *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu,* Editura Dacia, Cluj-Napoca, 288 p.
PÂSLARU, Vlad, 2001, *Întroducere în teoria educației literar-artistice,* Editura Museum, Chișinău, 312 p.
POSTELNICU, Constantin, 2000, *Fundamente ale didacticii școlare,* Editura Aramis, București, 368 p.
STANCIU, Mihai, 2007, *Didactica postmodernă: fundamente teoretice,* Editura Universității Suceava, Suceava, 315 p.

LUCRUL CU TEXTUL - O METODĂ CU EFICACITATE SPORITĂ ÎN PROCESUL DE PREDARE A LIMBI ROMÂNE LA ALOLINGVI

Angela BOICENCO-ARSENI
Universitatea de Stat din Moldova,
Chișinău, Republica Moldova

Abstract. *The development of didactic science in the field of learning the Romanian language by non-native speakers brings, in educational practice, a large number of concepts and reference ideas. In this sense, general and specific methodological guides were elaborated, having as authors the specialists in the field and some practitioners with relevant experience in applying the most efficient techniques for the educational capitalization of the curricular contents.*
Keywords: *text, method, non-native speakers, vocabulary, communication.*

Dezvoltarea ştiinţei didactice în domeniul învăţării limbii române de către alolingvi aduce, în practica educaţională, un număr mare de concepte şi idei de referinţă. În acest sens au fost elaborate, ghiduri metodice generale şi specifice, avându-i ca autori pe specialiştii în domeniu şi pe unii practicieni cu experienţă relevantă în aplicarea celor mai eficiente tehnici de valorificare educaţională a conţinuturilor curriculare.

În procesul însuşirii unei limbi noi un rol decisiv îl are textul. El este un factor-reper în procesul de predare a limbii a doua, contribuind la antrenarea comunicării reale prin folosirea limbii în diferite situaţii comunicative, în însuşirea ei prin modelarea procesului real de comunicare.

Textul este un factor de informare şi modelare a comunicării aflate sub semnul valorii şi un model de vorbire la care tindem să ajungă studenţii alolingvi.

Este foarte important a şti să exploatezi lectura, adică să beneficiezi la maxim de acest mijloc specific care este textul tipărit.

Textul **-** este unitatea formată din anumite părţi logice având un conţinut şi o formă. Ele pot fi: literare şi nonlilerare. În baza textului se formează competenţe de comunicare. El stă la baza studierii oricărei discipline şi este o sursă de cunoaştere care îndeplineşte mai multe funcţii:

Funcţia cognitivă (de cunoaştere), din orice text aflăm o informaţie nouă;

Funcţia formativ - educativă (orice text are o valoare educativă);

Funcţie instrumentală - prin intermediul textului studiem ceea ce ne interesează.

Toate aceste funcţii contribuie la formarea tehnicii de lucru cu textul. Activitatea de lucru cu textul este următoarea:

- Descifrarea textului;
- Decodarea textului;